

то позамръжишь, когато имаш време; ей ти и концы; тебе ти прилъга и на тѣзи работѣ. (слага торбѣ до-тизгяха). Сега по много сѣмъ дошелъ да та питамъ за едно нѣщо, малка работа, ама ея ли ма хвана миракъ ахъ хубаво нѣщо ученіето! . . .

Уста Генко.

Думай, думай, нищо (поподръпнова съ зѣбы мишинѣтъ и ѣ чукнава съ мошѣтъ; послѣ глади бичкѣтъ и рѣжи мишинѣтъ) като бѣде за наученіе работата, — то ми асѣ и туй работата, я, — да научѣ челяка!

Попѣтъ.

За наученіе е, уста Генко. — Какво, мислѣ да питамъ, то ѣ кужемити, ама сега-за сега за двѣ три работы отъ псалтыря . . , азъ и тѣй ги обрѣцахъ, и инакъ ги прекарвахъ, — прекарвахъ ги презъ библиѣтъ ли щешъ, календаря ли и свѣтчето . . . ханръ, не можихъ да имъ додѣ въ ноймѣтъ, хайде-е! Миракъ на ли е, додохъ при тебе; да прощавашъ ама . . .

Уста Генко.

Кое ѣ то, кое ѣ? (чуква 1—2 съ мошѣтъ) Думай, казвай, дѣдо попе, че бързамъ (бържѣ—бържѣ обтига мешинѣтъ ли пейче ли съ зѣбы, выква на черачето, което въ туй време клюма, выква и на момчетата, да четѣтъ).

Попѣтъ.

Тамъ въ псалтыря, като четяхъ за едно умряло пощешъ, че има . . какъ бѣше то . . . хж *опасени я жезломъ желѣзнымъ . . . вси концы земли . . .* намъ какво йоще . . . ама ты го знайшь . . .